

Sygn. akt I C 421/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2019r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Włodarek

Protokolant: sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 stycznia 2019r. w K.

sprawy z powództwa (...) S.A. z/s w B. (KRS (...))

przeciwko pozwanemu M. G. (PESEL (...))

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego M. G. na rzecz powoda (...) S.A. z/s w B. kwotę 4.137,02zł (cztery tysiące sto trzydzieści siedem złotych 02/100) wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości w stosunku rocznym dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, z tym zastrzeżeniem, że odsetki nie mogą przekraczać w stosunku rocznym odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od dnia 9 grudnia 2017r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałej części,
3. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu tytułem nieuiszczonych wydatków:
 - a. od powoda (...) S.A. z/s w B. kwotę 929,01zł (dziewięćset dwadzieścia dziewięć złotych 01/100),
 - b. od pozwanego M. G. kwotę 786,29zł (siedemset osiemdziesiąt sześć złotych 29/100),
4. zasądza od pozwanego M. G. na rzecz powoda (...) S.A. z/s w B. kwotę 970,44zł (dziewięćset siedemdziesiąt złotych 44/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 421/18

UZASADNIENIE

W dniu 10 stycznia 2018r. powód (...) S.A. z/s w B. skierował do tut. Sądu żądanie zasądzenia od pozwanego M. G. kwoty 9.025,58zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od dnia 9 grudnia 2017r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż pozwany poprzez podpisanie weksla w dniu 10 kwietnia 2017r. zobowiązał się w dniu 8 grudnia 2017r. do zapłaty kwoty wskazanej w wekslu w wysokości 9.025,58zł.

W dniu 8 listopada 2017r. powód wezwał pozwanego do wykupu weksla.

W piśmie procesowym z dnia 18 kwietnia 2018r. powód cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia w części, tj. co do kwoty 1.250,00zł, natomiast w piśmie procesowym z dnia 19 grudnia 2018r. cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia o dalszą kwotę 210,00zł, tj. o łączną kwotę 1.460,00zł.

Pozwany M. G. sprzeciwił się powództwu oraz podniósł okoliczności dotyczące istnienia po jego stronie wady oświadczenia woli w dacie zawarcia kontraktu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 10 kwietnia 2017r. pozwany M. G. zawarł z powodem z (...) S.A. z/s w B. umowę pożyczki gotówkowej nr (...).

W ramach przedmiotowej umowy (...) S.A. z/s w B. przyznał pozwanemu do korzystania kwotę pieniężną w wysokości 5.200,00zł. Ponadto powód oznaczył w treści umowy, iż zobowiązanie łączące strony poza należnością pożyczkową obejmuje opłatę przygotowawczą w wysokości 129,00zł, prowizję w wysokości 2.323,00zł i opłatę za (...) w wysokości 1.100,00zł.

Całkowitą kwotę do zapłaty powód oznaczył w wysokości 9.840,00zł.

Zabezpieczeniem spłaty pożyczki był weksel in blanco.

Powód przy zawieraniu opisanego wyżej kontraktu posługiwał się wzorcem umowy.

W dniu 8 listopada 2017r. powód wypowiedział pozwanemu umowę pożyczki i wezwał do wykupienia weksla w terminie 30 dni.

(weksel k. 6, wypowiedzenie umowy pożyczki k. 7, 36, umowa pożyczki k. 25-31, 81-89, harmonogram spłat k. 89, deklaracja wekslowa k. 90, karta klienta k. 28-29)

Pozwany z tytułu kontraktu dokonał na rzecz powoda wpłat w łącznej wysokości 2.280,00zł.

(zakładka k. 32, 90, oświadczenie pozwanego M. G. k. 41)

Powód wypełnił weksel na kwotę 9.025,58zł płatną w dniu 8 grudnia 2017r.

(weksel k. 6, wezwanie do wykupu weksla k. 7)

Pozwany M. G. w dniu 10 kwietnia 2017r. podejmując decyzję o zaciągnięciu zobowiązania kredytowego miał zachowaną zdolność do świadomego, swobodnego i samodzielnego podjęcia decyzji.

Wyniki badań psychologicznego i psychiatrycznego nie wskazują, aby zachodziły przesłanki do ubezwłasnowolnienia pozwanego.

(opinia psychiatryczno – psychologiczna k. 52-62)

Sąd uznał za przydatne do ustalenia stanu faktycznego opinię sporządzoną przez biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii albowiem jest ona pełna, jasna, zrozumiała, wyczerpująca i kompleksowa oraz wewnętrznie spójna. Biegli w opinii udzielili odpowiedzi na wszystkie postawione w tezie dowodowej pytania, sformułowania zawarte w treści opinii pozwalają na zrozumienie wyrażonych w nich ocen i poglądów oraz sposobu dochodzenia do nich, a ponadto biegli przedstawili metody badawcze, materiał badawczy, na którym się oparli. Wnioski końcowe opinii są zwięzłe i precyzyjne, a ponadto wnioski opinii są logiczne i znajdują oparcie w przeprowadzonych przez biegłych badaniach i nie budzą zastrzeżeń, co do ich trafności w porównaniu z podanym w opinii materiałem badawczym.

Za wiarygodne należało uznać zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty zgromadzone w postępowaniu albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione organy w ramach przysługujących im kompetencji, w sposób rzetelny i fachowy. Ich prawdziwość i autentyczność nie wzbudziła w ocenie Sądu wątpliwości.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo podlega uwzględnieniu w części.

Obowiązkiem powoda było przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 kpc) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 kpc i art. 6 kc). Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc., art. 3 kpc, art. 6 kc). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem (por. wyrok s. apel w Białymstoku z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

Należy bowiem zwrócić uwagę, że sądy cywilne orzekają w granicach określonego przez stronę powodową żądania (art. 187 § 1 pkt 1 kpc), a elementem uzupełniającym owo żądanie są okoliczności faktyczne je uzasadniające (art. 187 § 1 pkt 2 kpc).

Zaniechanie polegające na braku dołączenia dowodów na poparcie przytaczanych okoliczności daje asumpt do uznania, iż przytoczone okoliczności budzą uzasadnione wątpliwości, w szczególności w zakresie dochodzonych od pozwanego należności ubocznych związanych z udzieloną pożyczką, w tym podstawy faktycznej i prawnej ich żądania ponad kwotę kapitału i odsetek (por. art. 471 kc i art. 361 § 1 i 2 kc, 353 kc i art. 354 § 1 kc).

Cechą charakterystyczną zobowiązań wekslowych jest abstrakcyjność, która oznacza oderwanie od swojej podstawy - causy. Abstrakcyjność ta ulega złagodzeniu we wzajemnych stosunkach między wystawcą a remitentem (pierwszym wierzycielem) także przy wekslach gwarancyjnych i in blanco i polega na tym, że wystawca może przedstawić remitentowi zarzuty osobiste wynikające ze stosunku podstawowego, z którego wynika wierzytelność stanowiąca przyczynę wystawienia weksla.

Jeżeli zobowiązanie wekslowe jest ważne wystawca może, w braku skutecznych zarzutów wekslowych, podnieść zarzuty oparte na stosunku podstawowym i na ich podstawie podważać zarówno istnienie jak i rozmiar zobowiązania wekslowego ze względu na jego związek ze stosunkiem podstawowym. Spór przenosi się wówczas na płaszczyznę stosunku prawa cywilnego, który w związku z zarzutami wystawcy podlega badaniu przez sąd – por. wyrok SN z dnia 20 czerwca 2008r. w sprawie o sygn. akt IV CSK 65/08, opubl. Legalis, wyrok SA w Poznaniu z dnia 17 listopada 2011r. w sprawie o sygn. akt I ACa 926/11, opubl. Legalis, wyrok SA w Szczecinie z dnia 12 grudnia 2012r. w sprawie o sygn. akt I ACa 508/12, opubl. Legalis, wyrok SA we Wrocławiu z dnia 7 marca 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 140/13, opubl. Legalis, wyrok SA w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1244/12, opubl. Legalis, wyrok SN z dnia 11 października 2013r. w sprawie o sygn. akt I CSK 763/12, opubl. Legalis, wyrok SN z dnia 17 marca 2016r. w sprawie o sygn. akt V CSK 442/15, opubl. Legalis.

W przedmiotowej sprawie zasadniczym było ustalenie, czy jest możliwe z urzędu badanie przez Sąd stosunku podstawowego będącego podstawą wystawienia weksla (art. 10 i 17 ustawy prawo wekslowe), czy też te okoliczności mogą być rozważane przez Sąd jedynie na zarzut pozwanego zgłoszony w danym postępowaniu.

Tożsame pytanie legło również u podstaw wniosku do Sądu Najwyższego w sprawie o sygn. akt III CZP 95/17.

W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę należy na tak postawione pytanie udzielić odpowiedzi pozytywnej.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że niniejszy proces toczy się między remitentem jako pierwszym wierzycielem (powodem) i zarazem przedsiębiorcą, a wystawcą weksla (pozwanym) działającym jako konsument. W takiej konfiguracji osobowej przepisy art. 10 i art. 17 ustawy prawo wekslowe ograniczają abstrakcyjny charakter zobowiązania wekslowego. Zdaniem Sądu oznacza to, że w sprawie nie mają zastosowania ograniczenia przewidziane w art. 10 i art. 17 ustawy prawo wekslowe, a Sąd z urzędu mógł badać legalność, prawidłowość i zasadność stosunku podstawowego, z którego wynikało źródło zobowiązania, w tym jego wysokość, w tym warunki i

podstawy ukształtowania wartości kapitału, należności odsetkowych oraz innych dodatkowych kosztów obciążających pożyczkobiorcę, a jednostronnie oznaczonych przez pożyczkodawcę i ostatecznie ujawnionych w treści weksla.

Celem wystawienia weksla in blanco jest uzyskanie przez wierzyciela dodatkowego zabezpieczenia wekslowego umożliwiającego uzyskanie zaspokojenia roszczeń wynikających z określonego stosunku prawnego w wysokości wynikającej z tego stosunku lub roszczeń, które mogą wyniknąć w przyszłości, a ich wysokość jest w dacie wystawienia weksla nieznana. Innymi słowy, zobowiązanie wekslowe zabezpiecza określony stosunek zobowiązaniowy. Ten stosunek podstawowy określa cel udzielonego poręczenia wekslowego i ogranicza jego samodzielność prawną. Roszczenie wekslowe ma co prawda charakter samodzielny, a zobowiązanie wekslowe jest zobowiązaniem abstrakcyjnym, ale jego związek ze stosunkiem podstawowym, w szczególności gdy chodzi o weksel niezupełny w chwili wypełnienia, wynika z zakresu zarzutów przysługujących dłużnikowi, które mogą także wiązać się ze stosunkiem podstawowym. Zobowiązanie wekslowe nie powstanie zatem jeżeli nie istnieje pierwotne roszczenie cywilnoprawne, a pozwany może w tym przypadku podnieść skuteczny zarzut oparty na powyższym stosunku prawnym – por. wyrok SA w Szczecinie z dnia 11 października 2016 I ACa 333/16, opubl. Legalis, wyrok SA w Katowicach z dnia 4 marca 2016r. I ACa 985/15, opubl. Legalis.

Stosownie do treści art. 353 § 1 kc, podstawowym obowiązkiem dłużnika jest spełnienie świadczenia. Prowadzi ono do zaspokojenia interesu wierzyciela, wskutek czego zobowiązanie wygasa.

Artykuł 354 kc określa obowiązki dłużnika w ten sposób, że oprócz treści zobowiązania rozumianej jako nakazy wyrażone w czynności prawnej stanowiącej źródło zobowiązania oraz odnoszących się do tego zobowiązania normach prawnych jego zachowanie powinno odpowiadać trzem dalszym wzorcom postępowania - celowi społeczno-gospodarczemu, zasadom współżycia społecznego, a także ewentualnie ustalonym zwyczajom, natomiast art. 355 kc określa sposób, w jaki dłużnik powinien wykonywać zobowiązanie i w tym znaczeniu stanowi swoistą kontynuację uregulowań zawartych w art. 354 kc i jednocześnie przepis ten definiuje pojęcie należytej staranności oraz ustanawia obowiązek dokładania owej staranności.

Niedostosowanie się przez dłużnika do opisanych wyżej wymagań sprawia, że dojdzie do nienależytego wykonania zobowiązania lub niewykonania całkowitego (art. 471 kc). Każda bowiem rozbieżność pomiędzy prawidłowym spełnieniem świadczenia a rzeczywistym zachowaniem się dłużnika rodzi odpowiedzialność kontraktową. Nienależyte wykonanie zobowiązania ma bowiem miejsce wtedy, gdy zachowanie dłużnika zmierzało do spełnienia świadczenia, jednak osiągnięty przez niego wynik nie spełnia wymogów świadczenia, do którego dłużnik był zobowiązany. Wskazać jednak należy, że dłużnik zawsze, bez względu na rodzaj winy, odpowiada wobec wierzyciela za uchybienia obowiązkowi dołożenia należytej staranności (art. 355 kc).

Powoda oraz pozwanego wiązała ważna i skuteczna umowa pożyczki w rozumieniu art. 720 i n. kc.

Strony w ramach istniejącego kontraktu uzgodniły elementy przedmiotowo i podmiotowo istotne oraz w sposób jednoznaczny i indywidualny określiły prawa i obowiązki podmiotów zobowiązań.

Powód w sposób właściwy przekazał pozwanemu umówione świadczenie, natomiast pozwany w sposób nienależyty wykonał zobowiązanie zachowując się wbrew treści umowy poprzez nie kontynuowanie spłaty należności wynikających z istniejącego stosunku obligacyjnego.

Po stronie pozwanego powstała odpowiedzialność kontraktową i obowiązek naprawienia szkody albowiem pozwany uchybił swoim obowiązkom (por. art. 471 kc i art. 361 § 1 i 2 kc).

Biorąc pod uwagę powyższe należy stwierdzić, iż powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Żądanie powództwa należało uznać za zasadne jedynie w zakresie kwot pożyczki – kapitału i odsetek, które pozwany wykonał w części przed jego wytoczeniem i w czasie trwania procesu poprzez wpłaty na rzecz powoda kwot pieniężnych

w łącznej wysokości 2.280,00zł, przy czym powód cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia, co do kwoty 1.460,00zł.

Jako niezasadne i bezpodstawne, a także naruszające przepisy prawa, w tym prowadzące do obejścia przepisów ustaw należało uznać żądania zapłaty od pozwanego z tytułu umowy pożyczki gotówkowej opłaty przygotowawczej w wysokości 129,00zł, prowizji w wysokości 2.323,00zł i opłaty za „Twój Pakiet” w wysokości 1.100,00zł (por. art. 385 i n. kc oraz art. 5 kc i art. 58 § 1 - 3 kc przy uwzględnieniu przepisów ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. 2018.993 – j.t. ze zm.)).

We wskazanych częściach żądania powoda należy potraktować jako postanowienie nieważne i niezajdujące uzasadnienia normatywnego, stanowiące klauzule abuzywne, sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa.

Jednakże pomimo, że takie postanowienia umowne zostały ustalone między stronami i zapisane w treści łączącego te podmioty kontraktu, to nie powoduje to nieważności całej umowy, a jedynie ich część we wskazanych zakresach (por. art. 58 § 3 kc, art. 5 kc i art. 385 i n. kc, art. 361 – 363 kc).

Nadużycie prawa podmiotowego traktuje się jako zachowanie rażące i nieakceptowane albowiem klauzula generalna zawarta w art. 5 kc zawiera odesłanie do zasad słuszności, dobrej wiary w sensie obiektywnym, zasad uczciwości obowiązującej w stosunkach cywilnoprawnych i zasady lojalności wobec partnera. Przepis art. 58 kc wyznacza od strony negatywnej ogólne ramy dopuszczalnej treści oraz celów czynności prawnych, natomiast art. 385 i n. kc określa klauzule abuzywności postanowień umownych, tj. takich które kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, a skutek takiego układu praw i obowiązków dochodzi do rażącego naruszenia interesów konsumenta i godzenia w równowagę kontraktową.

Rażące naruszenie interesów konsumenta należy rozumieć jako nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym. Natomiast działanie wbrew dobrym obyczajom w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego oznacza tworzenie przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową stron stosunku umownego.

Działalność windykacyjna to zwykła część działalności każdego przedsiębiorcy oferującego instrumenty finansowe w postaci pożyczek, zaś koszty tej działalności to właśnie koszty prowadzenia działalności gospodarczej, które to koszty są przerzucane przez tego przedsiębiorcę na konsumenta. Koszty działalności windykacyjnej pokrywane powinny być z odsetek za uchybienia w płatności poszczególnych rat kredytu, na tym polega ryzyko gospodarcze, że nie wiadomo z góry, ilu konsumentów nie będzie spłacało swych pożyczek.

Działalność pośrednictwa finansowego jako część działalności przedsiębiorcy powinna być opłacalna dla tegoż podmiotu, ale też nie naruszać rażąco interesów klienta, poszczególne czynności z zakresu tego pośrednictwa powinny być zaś wycenione realnie, w oparciu o rzeczywistość ponoszone koszty.

Potrzebę zwrotu kosztów pośrednictwa uzasadniona jest tym, że konieczna jest uczciwa rekompensata za ponoszone przez wierzyciela koszty pozyskiwania i umożliwienia dostępu do instrumentów finansowych jakimi są pożyczka czy kredyt.

Możliwość żądania zwrotu kosztów pośrednictwa finansowego przez wierzyciela poza typowymi kosztami wierzyciel winien udowodnić, w tym fakt i zasadność ich poniesienia. Nie może być tu, pomimo istnienia zapisu z art. 36 a ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. 2018.993 – j.t. ze zm.), zupełnej dowolności wierzyciela, jeśli chodzi o skalę wydatków poniesionych w celu zaoferowania instrumentów finansowych.

Choć przedsiębiorca może stosować postanowienia wzorca umownego określające zasady odpowiedzialności finansowej konsumenta, to jednak zasady tej odpowiedzialności muszą pozostawać w związku z kosztami i ryzykiem przedsiębiorcy.

Obowiązkiem Sądu jest natomiast zbadanie z punktu widzenia tego kryterium wielkości wydatków poniesionych przez wierzyciela, a której zasądzenia domaga się w procesie, a także konieczność i celowość ich poniesienia.

Konstatując wykładnia zasadności ponoszenia wydatków koniecznych i celowych winna uwzględnić z jednej strony potrzebę ochrony wierzyciela, a z drugiej strony nie można stracić z pola widzenia potrzeby ochrony dłużnika przed takimi działaniami wierzyciela, które prowadziłyby do nadmiernego i nieuzasadnionego okolicznościami sprawy obciążenia kosztami.

Wysokość kosztów pośrednictwa finansowego winna więc uwzględniać interesy obu stron.

Należy wskazać, iż w niniejszej sprawie z uwagi na rodzaj i charakter czynności podjętych przez powoda przy zawieraniu kontraktu z pozwanym ustalona przez niego wysokość wynagrodzenia stanowiąca opłatę przygotowawczą, prowizję i dodatkowe opłaty za pakiet, za udzielenie pożyczki przy ustaleniu jej kapitału, pomimo że została przyjęta przez pozwaną jest rażąco wygórowana.

W konsekwencji stwierdzić należy, że domaganie się przez powoda zasądzenia od pozwanego kwoty pieniężnej w wysokości oznaczonej w pozwie jako prowizja jest niezasadne.

Żądanie to nie zostało przez powoda należycie udowodnione i uzasadnione, a ponadto ma w istocie charakter dowolny. Powód nie przedstawił bliższych faktów i dowodów w tym zakresie, a oparł się jedynie o dokument umowy pożyczki, który stanowi wzorzec umowny. Dodać też trzeba, że z materiału dowodowego sprawy nie wynika, aby powód przedsięwziął jakieś ekstraordynaryjne czynności poza typowymi dla tego obszaru działalności gospodarczej.

W ocenie Sądu wynagrodzenie za udzielenie pożyczki żądane od pozwanego musi być w pewnym przynajmniej stopniu adekwatne do wykonanej pracy ponadstandardowej powoda, przy dalszym założeniu, że była ona celowa.

Dlatego należy stwierdzić, iż żądanie powoda zasądzenia od pozwanego z tytułu prowizji i innych kosztów należności w jakiegokolwiek wysokości stanowi nadużycie prawa i jest niezgodne z zasadami współżycia społecznego.

Ustalanie tak wygórowanych opłat z tytułu prowizji, czy też czynności windykacyjnych, prowadzi bowiem do apriorycznego przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej konsumenta (por. wyrok SN z 4 marca 2010r. w sprawie o sygn. akt I CSK 404/09, opubl. Legalis).

Biorąc pod uwagę powyższe dywagacje, w ocenie Sądu brak było jakichkolwiek podstaw do miarkowania wysokości prowizji należnej powodowi, tym bardziej, co już wskazano powód nie wskazał na żadne obiektywne przesłanki, które stanowiłyby źródło ustaleń w tym zakresie.

Zatem w przedstawionych warunkach każda kwota, która miałaby zostać przyznana powodowi w ramach prowizji byłaby wartością abstrakcyjną i dowolną, a ocena Sądu przy braku dostatecznych danych dotknięta wadą subiektywności i nierealna.

Powyższe powoduje, że brak jest podstaw do uznania, iż pozwany w sposób nienależyty w całości wykonał zobowiązanie zachowując się wbrew treści umowy poprzez zaniechanie uiszczenia rat pożyczki wynikających z istniejącego stosunku obligacyjnego oraz że zaniechanie po stronie pozwanego było w całości zawinione (por. art. 353 § 1 kc, art. 354 kc, art. 355 kc, art. 471 kc i art. 361 § 1 i 2 kc), przy uwzględnieniu, iż łączna wartość dokonanych przez pozwanego wpłat z tytułu opisanej wyżej pożyczki podlega zaliczeniu na kwoty kapitału i odsetek, jako uznanych za należne powodowi. Przy czym nie zmienia nic w ocenie Sądu kolejna wpłata pozwanego po dacie wniesienia pozwu oraz sposób zaliczenia przez powoda wpłat pozwanego albowiem wobec stwierdzenia nieważności opisanych wyżej postanowień kontraktowych świadczenia te należy uznać za nienależne w zakresie dokonanych czynności rachunkowych i uznania ich za wpłaty na kapitał i odsetki.

Wskutek stwierdzonej nieważności części postanowień umownych zawartych w kontrakcie powód nie miał prawa do wypełnienia weksla z uwzględnieniem zakwestionowanych wartości. Weksel w omawianym zakresie został wypełniony więc niezgodnie w części z ważną umową (porozumieniem wekslowym).

Zarzut wadliwości ustalenia, że weksel uzupełniony został zgodnie z porozumieniem w istocie bowiem odnosi się nie do kwestii ustaleń faktycznych, a do oceny ustalonego stanu faktycznego w świetle prawa materialnego.

O kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc i art. 100 kpc i w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800 – ze zm.) oraz w oparciu o treść art. 28 pkt 2 i art. 19 ust. 2 pkt 1 oraz art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2018.300 – j.t. ze zm.) i art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2018.1044–j.t. ze zm.).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.